

Değerli arkadaşlar, yani, bunları söylerken dikkatli olmak gerekir diye düşünüyorum.

Söylemlerimiz lütfen dikkate alınsın. İyi niyetle, yapıcı söylemler; yardımcı olmaya çalışıyoruz. Bu yanlışlığın Türkiye gündeminden bir an evvel çıkarılması gerekiyordu. Maalesef yeni sorunlarla karşılaşabiliriz.

Ben, Cumhuriyet Halk Partisi adına hepinize saygılar, sevgiler sunuyorum. (CHP sıralarından alkışlar)

BAŞKAN – Teşekkür ederim.

Madde üzerinde, şahsı adına Manisa Milletvekili Sayın Bülent Arınç.

Sayın Arınç, buyurun efendim. (AK Parti sıralarından alkışlar)

BÜLENT ARINÇ (Manisa) – Sayın Başkan, sayın milletvekilleri; hepinizi saygıyla selamlıyorum.

Anayasa'nın Bazı Maddelerinin Değiştirilmesi Hakkındaki Kanun Teklifini görüşüyoruz. Yürütme ve yürürlükle ilgili madde üzerinde söz almamın bir tek sebebi var. Bu görüşmeleri başından beri izledim, grup sözcülerini ve şahsı adına konuşan arkadaşlarımızı da takip ettim. Bu değişikliğin Anayasa ve hukuk mevzuatına göre yanlışlığını arkadaşlarımız söylemeye çalışıyorlar. Şurası yanlışır burası yanlışır ve ısrarla bunun üzerine gidiyorlar. “Neresi doğru ki!” demek gerekecek.

Bu yaptığımız işin önce bir menşesine bakmamız lazım. Bugün bizi Anayasa değişikliğine götüren olayın başında 16 Nisanda başlayan yeni Cumhurbaşkanını seçme süreci var. Bu süreç, Meclis açıkken ve faaliyette iken Türkiye Büyük Millet Meclisinin görevi olduğu hâlde, bu seçimin yapılmaması konusunda bazı partilerimizin çabası oldu. Bunlar siyasi tavrırlardır. Siyasi tavrırlar her partinin lehine veya aleyhine tecelli edebilir.

Bildiğiniz gibi, çok yakın bir mazide olduğu için hatırlayacaksınız, mayıs ayının başında, Anayasa Mahkemesi, o güne kadar hiç kimsenin aklına gelmeyen, tartışılmamış bir konu iddia edildi, toplantı yeter sayısı aynen karar yeter sayısı olarak kabul edildi, 367 kararı çıktı.

Cumhurbaşkanı seçilemeyince bu Meclis iki şey yaptı: Bir, seçimi öne aldı. Önce 24 Haziran teklifi geldi, Yüksek Seçim Kurulunun talebiyle 22 Temmuz olarak değişti. Buna bu Meclisimiz 458 milletvekilinin “evet” oyuyla karar verdi. Meclis ikinci bir şey yaptı, Anayasa değişikliklerini gündeme getirdi. Çünkü 367 kararı Parlamentoda Cumhurbaşkanı seçilmesini imkânsız hâle getirmişti. 184 bir tarafta benim istediğimi seçmeye mecbursunuz diyecek, 363 veya daha fazlası buna karşı “evet, haklısınız” demek zorunda kalacaktı. Türkçesini söylüyorum: O zaman eskiden beri konuşulan, doğru olduğu iddia edilen, hatta bazı geçmişteki siyasetçilerimizin “Gidin halka yüzde 51’le gelin, o zaman bu yetkileri çok daha rahat kullanırsınız.” dedikleri sözleri hatırlatarak Cumhurbaşkanını halkın seçmesi üzerinde Anayasa değişikliği yapıldı. Bu da Meclisimizden geçti, Anayasa Mahkemesi de bu Anayasa değişikliklerinin doğru olduğuna karar verdi. Anayasa değişiklikleriyle birlikte Cumhurbaşkanını seçmek, aynı zamanda da milletvekili genel seçimini yapmak üzere 22 Temmuzda referandumla ilgili kanunda değişiklik yapıldı. Bu kadar lafın üstüne özetleyerek konuşuyorum. Bu kanunda yüz yirmi gün olan referandum süresi kırk güne, kırk beş güne indirildi. Fakat Cumhurbaşkanlığındaki onaylama süreci aşıldı, bu hadise mümkün olmadı. Düşünce suydı: 22 Temmuzda halk seçime gidecek mi? Gidecek. Bir sandıkta milletvekili seçimi yapsın, bir sandıkta da Cumhurbaşkanını seçimi yapsın. Bu talep o zaman makul ve mümkün görüldü. Yüz yirmi günlük süre geriye çekildiği takdirde, aynı seçimde iki sandık kullanmak mümkün olabilecekti. Fakat, biz, 22 Temmuzda sadece milletvekili genel seçimi yapabildik, Cumhurbaşkanını seçiminin referandumunu yapamadık. Şimdi, dolayısıyla, önümüze gelen bu Anayasa değişikliklerinde bir hafta sonra referanduma giderken, yeni bir tartışmanın artık gündemden kalkması için bir Anayasa değişikliği yapıyoruz.